

διαβίωσης, ανάλογο με το κύρος και την αποστολή του λειτουργήματος που ασκούσαν.

β) Εφόσον, κατά τα προεκτεθέντα, οι διατάξεις του άρθρου πρώτου παρ. Β υποπαρ. Β3 του ν. 4093/2012, οι οποίες ελήφθησαν υπόψη και για τον επανυπολογισμό των συντάξεων των δικαστικών λειτουργών κατά το άρθρο 14 του ν. 4387/2016 και του άρθρου 13 του εν λόγω ν. 4387/2016 αντίκεινται στο Σύνταγμα, μη νομίμως υπολογίστηκε, κατ' εφαρμογή των διατάξεων αυτών, η σύνταξη των εναγόντων συνταξιούχων δικαστικών λειτουργών κατά το επίμαχο χρονικό διάστημα από 01.12.2015 έως 30.11.2017 και γ) δεδομένου δε, ότι οι ανωτέρω διατάξεις δε μπορούσαν να εφαρμοστούν ως ανίσχυρες για τον προσδιορισμό της σύνταξης των εναγόντων ήταν εφαρμοστέες οι προϊσχύουσες αυτών διατάξεις. Με τη διευκρίνιση ότι η κρίση αυτή δε συνιστά άσκηση νομοθετικού έργου εκ μέρους του δικαστή κατά παράβαση του άρθρου 80 παρ. 1 του Συντάγματος, το οποίο ορίζει ότι «μισθός, σύνταξη, χορηγία ή αμοιβή ούτε εγγράφεται στον προϋπολογισμό του κράτους, ούτε παρέχεται χωρίς οργανικό ή άλλο ειδικό νόμο». Και τούτο διότι η εφαρμογή των διατάξεων που ίσχυαν έως την ψήφιση των ανωτέρω διατάξεων των νόμων 4093/2012 και 4387/2016, για τον υπολογισμό του ύψους της συντάξεως των συνταξιούχων δικαστικών λειτουργών δεν αποτελεί θέσπιση νέων κανόνων δικαίου εκ μέρους του ειδικού δικαστηρίου του άρθρου 88 παρ. 2 του Συντάγματος, αλλά άσκηση έργου ανατεθειμένου, κατά το άρθρο 93 παρ. 4 του Συντάγματος, στα δικαστήρια και συνιστάμενου στη μη εφαρμογή κανόνα δικαίου που αντίκειται στο Σύνταγμα, και στην επίλυση της διαφοράς με την εφαρμογή εάν υπάρχει, όπως συμβαίνει εν προκειμένω, προγενέστερου νόμου (βλ. και απόφαση 88/2013